

jusqu' en 1871, » ἥτις δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ τοῦ 1871 ἐπετηρίδι τοῦ ἐν Γαλλίᾳ συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν σπουδῶν (Annuaire de l' Association pour l' encouragement des études grecques en France. 1871), μετετυπώθη τῷ αὐτῷ ἔτει ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ, καὶ ἐξεδόθη ἐν Παρισίοις τύποις Adolphe Laine. Ὁ φιλέλληνας Γαλάτης, μὴ σὺν ὕπ' ὄψει τῆν ἐν τῷ Χρόνῳ διατριβῆν τοῦ Ἑλλήνου λογιῶν κατέλιπεν οὐκ ὀλίγα τὰ κενὰ καὶ ἐν τοῖς ἀφορῶσιν εἰς τὴν παρ' ἡμῶν ἐφημεριδογραφίαν κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον, περὶ ἧς ἐπραγματεύθη ὁ Ἰω. Φιλίμων. Κατὰ τοῦτο εὐτυχέστεροι τοῦ μαρκησίου, χάρις τῇ ἀκαταπόνητῳ δραστηριότητι καὶ ἐργασίᾳ τοῦ κ. Τιμολέοντος Φιλίμονος, τεθησαυρηκότος ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς καὶ πολῦτιμον σειρὰν τῶν ἐνταυθὰ τε καὶ ἀλλαχού κατὰ διαφόρους χρονικὰς περιόδους ἐκδοθειῶν ἑλληνικῶν ἐφημερίδων, ἔσχομεν ἀφθονωτέρας τὰς πηγὰς, εἰς ἃς ἔδει νὰ ἀναδράμωμεν πρὸς ἀπεργασίαν τῆς ἀνά χειρὸς μελέτης.

Συμπληρῶν τὴν πραγματείαν τοῦ μαρκησίου de Queux de St. Hilaire ὁ κ. Δ. Βικέλας ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ αὐτῇ ἐπετηρίδι διατριβὴν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου ἐν ἔτει 1883, ἧς μετάφρασις ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ Ἔστει. Πρὸ τούτου δὲ ὁ κ. Κ. Φωστηρόπουλος, μέλος τῆς διὰ τὴν ἐν Βιέννῃ ἔκθεσιν ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς ἐξέδωκεν ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ ἔκθεσιν περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου (Notice sur la presse grecque), δυστυχῶς περιέχουσαν πολλὰς ἀνακριθεῖαι, ὡς προῖων ὁ λόγος καταδείξει.

Ἐπειδὴ τὸ θέμα τοῦτο οὐ μικρὸν ἐνέχει δι' ἡμᾶς τὸ διαφέρον, ἀφ' οὗ λογίζομένης τῆς ἐφημερίδος ἐπιδορπίου τῆς πνευματικῆς πανδαισίας, ἐκ τῆς γνώσεως τῆς παρ' ἔθνει τινὶ καταστάσεως αὐτῆς δύναται τις νὰ κρίνῃ οὐ μόνον τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ καὶ τὰς διαθέσεις καὶ ῥοπὰς τῆς ἐθνότητος, ἧς τὸ φρόνημα ἐκπροσωπεῖ, ἢ ἄξιόι ὅτι διερμηνεύει ἢ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ, τῇ τοῦ ἔθνους ἐκείνου ὑποστηρίζει ἢ ἀνοχῇ, λειτουργοῦσα δημοσιογραφία, ἀνομολογοῦμεν πολλὰς τὰς χάριτας τῷ φιλέλληνας Γαλάτῃ, παρασχόντι ἡμῖν χειραγώγημα εἰς τὰ μάλιστα χρήσιμον διὰ τὴν ἡν ἀναλαμβάνομεν μελέτην προβαίνομεν δ' ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν ἀνιστόρησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξιστορηθέντων, συμπληροῦντες τὰ κενὰ, ἅτινα οὗτος κατέλιπεν, ἢ διορθοῦντες τὰ ἡμαρτημένως ὑπ' αὐτοῦ ἐκτεθέντα.

X.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΚΩΜΩΔΟΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Sacher—Masoch)

Ἐπεὶ ἡ ῥωσικὴ Πολωνία δὲν εἶχεν ἀκόμη συσσωματωθῆ εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῶν τσάρων, ἦτοι κατὰ τὸ 1830, δύο πρόσωπα ἐν Βαρσοβίᾳ ἀπῆλθον ἰσῆς δημοτικότητος, καίτοι ἀνῆκον εἰς διαφόρους τάξεις, ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Πολωνίας μέγας δούξ Κωνσταντῖνος, καὶ ὁ διάσημος κωμωδὸς τῆς αὐλῆς Ζουλόβσκη.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο τύραννος, ἀλλὰ τύραννος ἀξιαγάπητος, εἶχε δὲ τὰ δύο ταῦτα προτερήματα ἅτινα γοητεύουσι τὸν λαόν, ἦτο ἀπτόητος τὴν καρδίαν καὶ μεγαλόψυχος. Ἡρωϊκὸν θάρρος ἐπέδειξεν τῷ 1813, ὅτε μόνος εἰσῆλθεν εἰς Παρισίους ἠγούμενος τοῦ τάγματος αὐτοῦ, πρώτη δὲ σκέψις τοῦ ἦτο νὰ δράμῃ εἰς τοὺς Ἀπομάχους ἵνα ἐνθαρρύνῃ τούτους περὶ τῆς τύχης των.

Ἡ ἄρνησις τοῦ ἵνα ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ῥωσίας, ὃν παρεχώρησεν εἰς τὸν δευτερότοκον ἀδελφόν του Νικόλαον, ἠῤῥησεν ἔπει μᾶλλον τὴν δημοτικότητα αὐτοῦ, οἱ δὲ Πολωνοὶ θεώρησαν τοῦτο προτίμησιν δι' ἣν λίαν ἐκολακεύθησαν. Τέλος κατέκτησεν ὄλων τὰς καρδίας διαζευχθεὶς τὴν πρώτην σύζυγόν του, γερμανὴν ἡγεμονίδα τοῦ Σάξ-Κοβούργου, ἵνα νυμφευθῆ τὴν ὠραίαν Πολωνὴν κόμητσαν Γραντζύνσκα.

Διηγούνται τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ πρώτου γάμου του. Ὅτε ἠθέλησεν νὰ νυμφευθῆ, ἡ αὐλὴ τῆς Ῥωσίας ἀνεζήτησε γυναῖκα ἐν Γερμανίᾳ. Τρεῖς πριγκίπισσαι τοῦ Σάξ-Κοβούργου, καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί, ἀπεστάλησαν, ἵνα ἐκλέξῃ. Ὅτε ἐπὶ νῆλθεν ἐκ τῆς θήρας τῷ ἡγγεῖλον ὅτι αἱ πριγκίπισσαι ἀφίκοντο. Ὁ Κωνσταντῖνος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ ἐκεῖναι περιέμενον, τὰς ἐξήτασεν ἐν σιγῇ, εἶτα δὲ ἀνέκραξε δι' ἀποτόμου ὕφους δεικνύων τὴν νεωτέραν: «Αὐτήν!» — Ὅτε δὲ ἡ πριγκίπισσα κατελήφθη ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, ὁ μέγας δούξ διέταξε νὰ μεταβῆ ὀλόκληρον σύνταγμα τυμπανοκρουστῶν ὑπὸ τὰ παρὰ θύρα τῆς, ἵνα καταπνίξῃ τὰς κραυγὰς αὐτῆς.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἀξιοματικούς, καθ' ὑπερβολὴν δὲ καλὸς πρὸς τοὺς στρατιώτας του, οὕτως ὥστε οἱ μὲν τὸν ἐλάτρευον οἱ δὲ τὸν ἐφοβοῦντο καὶ τὸν ἐμίσουν κρυφίως. Ἀφ' ἐτέρου δὲ οἱ εὐγενεῖς ἐξηλοτύπου.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἡσμένειεν εἰς τὴν ἀστείότητα καὶ εἶχε προσλάβῃ εὐνοούμενόν του τὸν κωμωδὸν Ζουλόβσκη. Οὗτος ἐπέιχε παρ' αὐτῷ θέσιν γελωτοποιῶ καὶ συμβούλου. Ἐτόλμα νὰ λέγῃ πρὸς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν κατὰ πρόσωπον, συχνακίς δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ὠφελεῖτο ἐκ τούτου.

Ὡς εὐγενὴς ὁ Ζουλόβσκη καθ' ὑπερβολὴν ἐφρόντιζε περὶ τῆς τιμῆς του. Ὁ ἐκλεκτότατος κόσμος τῆς Βαρσοβίας συνείθιζε νὰ συνκροῖζται

καθ' ἐκάστην μετὰ μεσημβρίαν εἰς τι καφενεῖον ἵνα παίξῃ, ὁ δὲ Ζουλόβσκη ἐσύχναζεν εἰς τὸ καφενεῖον ἐκεῖνο, ἀλλὰ χωρὶς οὐδέποτε νὰ ἐγγίσῃ κύβους ἢ χαρτία. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν παρετήρει ἀξιωματικούς παίζοντας, Ῥώσος συνταγματάρχης ἤρξατο νὰ ἐμπαίξῃ αὐτὸν καὶ νὰ τὸν καθιστᾷ γελοῖον. Ὁ Ζουλόβσκη συνεκράτησεν ἐαυτὸν καὶ δὲν ἀπεκρίθη, ἀν καὶ ἅπαντες οἱ γνωρίζοντες αὐτὸν περιέμενον νὰ ἴδωσιν ἐκρηγνύμενον τὸν θυμὸν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ Ζουλόβσκη μὴ δυνάμενος ἐπὶ πλεόν ν' ἀκούῃ ἐγείρεται, πλησιάζει τὸν συνταγματάρχην μετὰ φοβερᾶς σοβαρότητος καὶ θέτων τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων του:

— Εἶσθε ἦρωες, τῷ λέγει, ἦρωες! Ἀνὴρ οἶος ὑμεῖς ἀνυπεράσπιστος καὶ ἀοπλος, τολμῶν νὰ προσβάλλῃ ἕτερον ὀπλισμένον ἄχρις ὀδόντων, εἶναι ἦρωες!...

Ἡ εἰρωνεία ἤτοσκληρά, διότι ὁ συνταγματάρχης ἦτο ὀπλισμένος. Ἄπαντες ἀνεκάγχασαν ἀλλ' ὁ Ῥώσος ἐγένετο κάτωχρος. Γνωρίζων ὅτι ὁ κωμῶδός ἦτο εὐνοοούμενος τοῦ μεγάλου δουκὸς ἐδίστασε νὰ ὠθήσῃ τὰ πράγματα περαιτέρω, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ἐπεμφε τοὺς μάρτυράς του πρὸς τὸν Ζουλόβσκη, ἐλπίζων μᾶλλον νὰ φοβήσῃ τοῦτον καὶ τύχη ἱκανοποιήσεως παρὰ σκοπῶν νὰ μονομαχήσῃ.

Ὁ Ζουλόβσκη ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν καὶ ὅτε οἱ μάρτυρες ὤρισαν τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν τῆς μονομαχίας, μετέβη πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα.

Ὁ Κωνσταντῖνος πληροφορηθεὶς ἤδη τὰ διατρέξαντα, εἶπε πρὸς τὸν Ζουλόβσκη μόλις τὸν εἶδε:

— Τί παραλόγους ὑποθέσεις ἔχεις μὲ τὸν συνταγματάρχην;

— Παραλόγους ἀληθῶς, διότι πολὺ φοβοῦμαι ὅτι κάκιστα θὰ τελειώσῃ.

— Νὰ μονομαχήσῃς! Καὶ τὸ συλλογίζεσαι;

— Βεβαίωτατα ὅτι τὸ συλλογίζομαι.

— Ἄλλ' ἡ μονομαχία ἀπαγορεύεται.

— Ἔστω! ἀν φονεύσω τὸν ἀντίπαλόν μου θὰ τιμωρηθῶ.

— Ἄλλὰ δὲν θέλω νὰ διακινδυνεύσῃς τὴν ζωὴν σου, ἀπήντησεν ὠργισμένος ὁ Κωνσταντῖνος.

— Εἶμαι εὐγενής! εἶπεν ὁ Ζουλόβσκη. Ὅμως προσέθηκεν ἠπιώτερον, ἀφ' οὗ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης καταδέχεται νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ζωὴν μου, θὰ τῷ ζητήσω ὡς χάριν νὰ μοὶ δώσῃ μίαν ὑπογραφήν εἰς λευκὸν χάρτην διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῶ ὅπου θελήσω. Σὰς δίδω δὲ τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν θὰ κάμω κατάχρησιν αὐτῆς.

Ὁ μέγας δούξ ἔλαβεν ἄνευ δισταγμοῦ φύλλον χάρτου καὶ ἀφ' οὗ ὑπέγραψε τὸ ἔδωκε πρὸς τὸν Ζουλόβσκη λέγων:

— Ἐὰν εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μονομαχήσῃτε, προτιμότερον νὰ φονευθῇ ὁ συνταγματάρχης, ἀκούεις; Ἐχομεν ἑκατοντάδας συνταγματάρχων, ἀλλ' ἓνα καὶ μόνον Ζουλόβσκη.

— Τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ κωμῶδός.

Λίαν ἐνωρὶς τὴν ἐπιούσαν ὁ συνταγματάρχης μετέβη εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον. ὁ Ζουλόβσκη ἀφίκετο μετ' ὀλίγον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῶν μάρτύρων του, ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δύο πυροβόλων μετὰ πυροβολητῶν.

Ἐχαιρέτισε τὸν ἀντίπαλόν του καὶ ἐπλήρωσε τὰ πυροβόλα.

— Τί σημαίνει ἡ πολεμικὴ αὐτὴ σκευή; τὸν ἠρώτησεν ἐκπληκτός ὁ συνταγματάρχης.

— Ἐγὼ προεκλήθην, δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἀπεκρίθη ὁ κωμῶδός. Λοιπόν, ἐπειδὴ μοὶ ἀνήκει ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀπλων, ἐξέλεξα τὸ πυροβόλον, εἰς ἐμὲ δὲ ἐπ' ἴσης ἀνήκει νὰ πυροβολήσω πρῶτος. Καταλάβετε τὴν θέσιν σας λοιπόν, συνταγματάρχα, παρακαλῶ!

Οἱ μάρτυρες ἐξερράγησαν εἰς γέλωτας.

— Εἶναι ἀστείότης! ἀνέκραζεν ὁ Ῥώσος. Μὴ τὴν παρατείνωμεν.

— Ποσῶς! ἀπεκρίθη ὁ Ζουλόβσκη μετὰ προσπεποιημένης ὀργῆς.

Καὶ δραττόμενος τοῦ ἐκκαύματος, ἐξηκολούθησε.

— Ζήτησε συγγνώμην, συνταγματάρχα, εἶδ' ἄλλως πυροβολῶ.

Ὁ Ῥώσος ἀφ' οὗ συνεσκέφθη μετὰ τῶν μάρτύρων του, ἐζήτησεν ἐπὶ τέλους συγγνώμην παρὰ τοῦ Ζουλόβσκη.

Ὅτε ὁ ἀντιβασιλεὺς ἔμαθε τὸ πέρας τῆς παραδόξου ταύτης μονομαχίας, ἐγέλασεν ἐγκαρδίως καὶ ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ζουλόβσκη πεντήκοντα φιάλας καμπανίτου.

Ὅλιγον χρόνον μετὰ ταῦτα, ὁ κωμῶδός παρουσιάσθη αὐθις πρὸς τὸν μέγαν δούκα.

— Λοιπόν, τί τρέχει, εἶπεν ὁ Κωνσταντῖνος. Χρειαζέσαι πάλιν πυροβόλα;

— Ὅχι, ἔρχομαι νὰ εὐχαριστήσω τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα διὰ τὸν οἶνον ὃν εὐηρεστήθη νὰ μοὶ στείλῃ καὶ διὰ νὰ σὰς ἐκδικηθῶ, χάριν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ὑπογραφὴν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου ἣν κατεδέχθητε νὰ μοὶ δώσητε.

— Νὰ μ' ἐκδικηθῆς;

— Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης γνωρίζει κάλλιστα ὅτι ἐὰν ὁ λαὸς καὶ οἱ στρατιῶται τὸν λατρεύουσιν, οἱ Πολωνοὶ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ πολὺ ἀπέχουσι τοῦ νὰ συμμερίζωνται τὰ αὐτὰ αἰσθήματα.

— Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον!

— Καὶ εἰς ἐμέ. Ἄλλ' ὅτι δὲν μ' εἶναι ἀδιάφορον εἶναι ὅτι εἰς τὰς στρατιωτικὰς συναθροίσεις καὶ εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς συναναστροφὰς δια-

δίδουν περί ὑμῶν εὐτελεῖς συκοφαντίας, τοσοῦτον μᾶλλον μεμπτέας καὶ ἀξιοποίνους ὅσον οἱ διαδίδοντες ταύτας κάλλιστα γνωρίζουν ὅτι εἶναι ψευδεῖς.

— Καὶ τί διαδίδουν;

— Διαδίδουν... Ἀλλὰ ἀληθῶς αὐτὰ θὰ σᾶς κινήσουν τὴν ἀγανάκτησιν!

— Οὐμίλει ἐλευθέρως, σὲ διατάσσω.

— Λοιπόν, διαδίδουν... λέγουν ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης τρώγει ἀλειμματοκῆρια!

Ἡ ἐνεργητικὴ μορφή τοῦ Κωνσταντίνου, ἣς ὁ μογγολικὸς τύπος ἀνεμίμησε πολὺ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Παύλου τοῦ Α'. ἐχρωματίσθη διὰ πορφυροῦ χρώματος.

— Τίς τοῖμα λοιπὸν νὰ λέγη τοῦτο; ἀνεκράξεν ὀργίλος. Ἀπαιτῶ τὸ ὄνομα τῶν ἀθλιῶν τούτων, ἵνα τοῖς ἐπιβάλω παραδειγματικὴν ποινήν.

— ὦ! καὶ τὴν ἀξίζουν, ἀπεκρίθη ὁ Ζουλόβσκη. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐχὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἀλλ' ὁ κωμωδὸς ἀνεκάλυψε τοὺς ἐνόχους, εἰς αὐτὸν ἀνήκει καὶ νὰ τοὺς τιμωρήσῃ.

— Σύμφημι, ἀπεκρίθη ὁ Κωνσταντῖνος ὅστις, ὅπως ἅπαντες οἱ ἀληθεῖς τύραννοι, ἦτο πάντοτε πρόθυμος νὰ διδῇ ἀστείαν στροφὴν εἰς τὰς κατὰδικας καὶ εἰς τὰς ποινὰς αὐτοῦ.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἀντιβασιλεὺς παρέθηκεν εἰς τὰ ἀνάκτορά του μέγα γεῦμα, εἰς ὃ προσεκληθήσαν μόνον ἡ ἀριστοκρατία καὶ οἱ ἀνώτατοι ἀξιωματικοί.

Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐξάϊσια, οἱ οἶνοι ἀριστοί, δύο δὲ στρατιωτικαὶ ὀρχήστραι ἐξετέλουν τὰς νεωτάτας συνθέσεις. Ὁ μέγας δουξ ἦτο εὐθυμότατος, ὠμίλει δὲ χαριστάτα μετὰ τῶν Πολωνιδῶν κυριῶν.

Μετὰ τὸ τελευταῖον φαγητὸν ὁ Κωνσταντῖνος ἔνευσε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ αὐτοῦ, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν πριγκίπισσαν Τζαρτορύσκα.

— Τώρα θὰ παραθέσουν, τῇ εἶπε, δι' ἐπιδόριον τὸ εὐνοούμενον φαγητὸν μου.

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνη ἐκόμισαν μέγα χρυσοῦν ὀγκῶδες τρυβλίον, ὃ δὲ μέγας δουξ, ἰδίᾳ χειρὶ, ἤγειρε τὸ κάλυμμα αὐτοῦ.

Ὅποια ὅμως ἡ ἀπορία τῶν δαιτυμόνων ἰδόντων παρὰ προσδοκίαν ἄπειρον σωρείαν ἀλειμματοκηρίων.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, εἶπεν ὁ ἀντιβασιλεὺς σοβαρῶς, ὅτι εἶναι τὸ εὐνοούμενον φαγητὸν μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι ἅπαντες θὰ τὸ τιμῆσωσι.

Ἔθεσε ἀλειμματοκῆριον ἐπὶ τοῦ τρυβλίου του, οἱ δὲ συμπόται, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἔσπευσαν ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμά του.

— Θέλει νὰ μᾶς τιμωρήσῃ, ἐψιθύριζον χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀδύνατον νὰ φάγῃ ἀλειμματοκῆριον, ἔλεγε

χαμηλοφώνως ἡ κόμησσα Ὀστρόβσκα εἰς τὸν στρατηγὸν Διβερνίτση. Κατὰ τὴν ἐθιμοταξίαν, δὲν ὑποχρεούμεθα νὰ φάγωμεν, πρὸ τοῦ καὶ αὐτός...

Φεῦ! δυστυχῆς κόμησσα, δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της... Ἦδη ὁ Κωνσταντῖνος, δι' ἐξαίρετου χειρονομίας ἔλαβε τὸ ἀλειμματοκῆριον διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δέικτου αὐτοῦ, καὶ φέρων αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του, ἔφαγε τεμάχιον ὅπερ εὔρε λαμπρότατον.

— Λάβετε λοιπόν, ἔλεγε πρὸς τοὺς γείτονας αὐτοῦ μετὰ σατανικῆς φιλοφροσύνης καὶ σπουδῆς.

Καὶ αἱ κυρίαί, οἱ στρατηγοί, ἅπαντα τὰ θύματα τοῦ μεγάλου δουκὸς ἔφερον τὸ ἀλειμματοκῆριον εἰς τὸ στόμα των, καὶ ἀνηκούστως ἀγῶνας ἐποίουν ἵνα φάγωσι τὸ φρικῶδες ἀλειμματοκῆριον, ὅπερ ἔμενε κεκολλημένον—εἰς τοὺς ὀδόντας των.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἔλεγε τὴν ἐπαύριον ὁ Κωνσταντῖνος, περιγράφων τὴν ἀστείαν ταύτην σκηνὴν εἰς τὸν Ζουλόβσκη, τῇ ἀληθείᾳ, ἔπρεπε νὰ ἦσαι παρῶν διὰ νὰ ἐβλεπες τί ἀλλόκοτους μορφασμοὺς ἔκαμνον.

Ἐν ᾧ οἱ ὀδοτρόπεζοι τοῦ ἀντιβασιλεῶς ἀπέτινον τοιοτοτρόπως δίκην τῶν κακολογιῶν των, οὗτος ἔτρωγε, μειδιῶν, τὸ ἀλειμματοκῆριον ὅπερ ἦτο κάλλιστον, διότι ἦτο κατασκευασμένον μὲ μίγμα κρέμας, πάγου καὶ σακχάρους.

Ἡ σύζυγος τοῦ κωμωδοῦ Ζουλόβσκη ἀπέθανε ταχέως, καταλιπούσα αὐτῷ δύο χαριστάτας θυγατέρας, ἀνατραφείσας ἐν τῷ οἴκῳ τῆς θείας των. Ὁ Ζουλόβσκη συχνάκις μετέβαινεν εἰς ἐπίσκεψίν των ἐφέρετο δ' ὡς ἀριστος πατήρ. Ἡ πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτοῦ στοργὴ τὸν ἔκαμε νὰ κρύψῃ ἀπὸ αὐτῶν τὸ ἐπάγγελμά του, ἐνῷ δὲ ἅπαντες τὸν ἐθαύμαζον, αὐταὶ μόνον οὐδέποτε τὸν εἶδον ὑποκρινόμενον. Τὸν ἐγνωρίζον μόνον μὲ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά του, διότι τὸ Ζουλόβσκη ἦτο ψευδώνυμον.

Ἐντούτοις ἡμέραν τινὰ ἡ τύχη ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν προδώσῃ.

Αἱ θυγατέρες του μεταβάσαι εἰς τὴν οἰκίαν διακεκριμένης τινὸς κυρίας, ὑπῆγον μετ' αὐτῆς εἰς τὸ θέατρον, οὐδαμῶς γνωρίζουσης ὅτι ὁ διάσημος κωμωδὸς ἦτο πατήρ των.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Ζουλόβσκη μετέβη νὰ ἴδῃ τὰ τέκνά του.

— Πάτερ, τῷ εἶπον ἐκεῖνα ἄφ' οὗ τὸν ἠσπᾶσθησαν, διεσκηδάσαμεν πολὺ ὥραϊα χθές.

— Καὶ ποῦ, περιστεραί μου;

— Ὑπήγαμεν εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν κυρίαν Δὲ Φ***.

Ὁ Ζουλόβσκη ὠχρίασε.

— Καὶ εἶδαμεν ἐκεῖ τὸν περίφημον Ζουλόβσκη.

— Ἀλήθεια! Καὶ...

— Είναι ὁ μεγαλύτερος καλλιτέχνης τοῦ κόσμου.

— Καὶ δὲν ἐξεπλάγητε ἀπὸ κάποιων ὁμοιοτήτων;

— Μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν πατέρα σας;...

Αἱ δύο νῆανίδες τὸν ἐθεώρησαν μετὰ βαθυτάτης ἐκπλήξεως καὶ τῷ ἀπεκρίθησαν.

— Τι λέγεις, πάτερ; Οὐδεμία ὁμοιότης ὑπάρχει μεταξύ αὐτοῦ καὶ σοῦ. Σὺ εἶσαι ὠραῖος καὶ κομψός. Ἐν ᾧ ἐκεῖνος εἶναι ἄσχημος καὶ γελοῖος.

Ὁ Ζουλόβσκις ἀνέπνευσεν. Ἡ τέχνη του ἦρε τὸν μέγιστον θρίαμβον ὃν ποτε ἤθελεν ἐπιθυμήσῃ· τὰ ἴδια του τέκνα δὲν ἀνεγνώριζον αὐτὸν εἰς τὴν σκηνήν!

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ ΤΟΥ ΖΑΝΝΗ

(Μῦθος ἐκ τῶν τοῦ Κριλώφ.)

Τὸ 'πανωφόρι τοῦ Ζαννῆ ἐτρίφθ' εἰς κάθε ἀγκῶνα. Ἐκεῖνος δὲ χωρὶς ν' ἀργῆ ἐπῆρε τὴ βελόνα, Κι' ἀπ' τὰ μανίκια κόβοντας μὲ προσοχὴ μεγάλη ἕνα κομμάτι, ἔσπασε τὸ πανωφόρι πάλι.

Γὰ χέρια του ἀπ' τὸ κέντεμμα τῶν μανικιῶν μονάχα ἔμειναν ἔξω ὀλόγυμνα—κακὸ μεγάλο τάχα! Ὅμως ἂν ὄλοι τὸν Ζαννῆ γι' αὐτὸ τότε γελοῦνε, Ἐκεῖνος λέγει: « Ἄδικα γι' ἀνόητο μὲ περνοῦνε,

Καὶ εἰς αὐτὸ ἐγὼ ἔμπορῶ διόρθωσι νὰ φέρω
Καὶ ἄλγος ἂν ἐκόντεψαν νὰ τὰ μακρύνω ἔξρω.»
Παῖδι μὲ γνῶσι ὁ Ζαννῆς, τὸ 'πανωφόρι πῆναι
Καὶ τοῦ ἔηλώνει ταῖς ποδιαῖς, καὶ μιὰ χαρὰ ταῖς
[βάνει

Εἰς τὰ μανίκια τὰ κοντά, μ' αὐταῖς τὸ μεγαλώνει,
Καὶ περπατᾷε γελαστός καὶ κατακαμαρώνει.
Ὅμως κανέναν δὲ ἔμπορεῖ
'Επανωφόρι πλὴν νὰ εἰπῆ τὸ ρεῦχο ποῦ φορεῖ.

Κ' εἰς ἄλλους τόπους, μὰ κ' ἐδῶ

Πολλοὺς μοῦ ἔτυχε νὰ ἰδῶ

'Ἐτσι ν' ἀρχίζουνε δουλειὰς, νὰ ράφτουν, νὰ ἐηλώνουν,
Καὶ ὕστερα, ἄν τὸν Ζαννῆ γι' αὐταῖς νὰ καμαρώνουν!

'Ἐν Γέτσικ.

Π. Α. Α.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐν Περσίᾳ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας ὁ ὅλος πληθυσμὸς τοῦ Περσικοῦ κράτους εἶναι 7.653.000 κατοίκων. Τούτων 363630 οἰκογένειαι ἢ 1963000 ψυχὰς κατοικοῦσι τὰς 99 πόλεις τῆς Περσίας, 3780000 τὴν ὑπαίθρον χώραν καὶ 1909000 εἶναι νομάδες. Ἡ μέγιστη Περσικὴ πόλις εἶναι ἡ Ταυρίς, ἔχουσα 164000 κατοίκων, μετ' αὐτὴν τάσσεται ἡ Τεχεράνη ἔχουσα 120000 καὶ τρίτη τὸ Ἰσπαχάν, ἔχουσα 60000.

Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς πρωτεύουσος τῆς Οὐγκχαρίας ἐψήφισε πίστωσιν 100,000 δρ. πρὸς ὄψιν μεγάλου ἀρτειαίου φρέατος, ὅπως ἐκ τούτου ἀρῶνται τὸ ἀναγκαιῶν αὐτοῖς θερμὸν ὕδωρ τὰ δημόσια λουτρά καὶ διάφορα ἐργαστάσια. Τὸ βάθος αὐτοῦ εἶναι μείζον πάντων τῶν ἄλλων ἀρτειαίων φρεάτων, ἦτοι μέτρων 951, παρέχει καθ' ἐκάστην 800 περίπου κυβικὰ μέτρα ὕδατος, ἔχοντος θερμότητα 70 βαθμῶν τοῦ ἑκατοταβάθμου. Προτίθενται δὲ νὰ ὀρύξωσι βαθύτερον, ὅπως ἡ θερμότης τοῦ ὕδατος γένηται 80 βαθμῶν.

Ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς Γεωγραφικῆς ἐταιρίας τῶν Παρισίων ὁ κ. Κάρολος Ραβὸτ ἐξέθετε τὰ κατὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ῥωσικὴν Λαπωνίαν, ὅπου μετέβη ἐντολῆ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπουργείου τῆς ἐκπαιδείσεως. Κατὰ τὸν κ. Ραβὸτ ἡ μεγάλη χερσόνησος τῆς Κόλχης ἢ Ῥωσικῆς Λαπωνίας ἔχει ἀπέραντα δάση πευκῶν καὶ ἐλατῶν, ἔλη καὶ τέλματα, λίμνας ἐκτεταμένας καὶ μεγάλους ποταμούς. Μέχρι τοῦδε ἡ Ῥωσικὴ Λαπωνία ἐνομιζέτο, ὅτι ἦτο χώρα ἐπίπεδος· ἀλλ' ὁ ἐξερευνησας αὐτὴν βεβαίως ὅτι μίαν μέρος ταύτης κατέχουσιν ὄρη ἀπότομα, ὧν ἐνία εἰσὶν ὑψηλότερα τοῦ Καυκάσου καὶ τῶν μεγίστων ὄρων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ῥωσίας. Τὰ ὑψηλότερα τῶν Λαπωνικῶν ὄρων κενταῖ παρὰ τὰς ὄχθας τῆς μεγάλης λίμνης Ἰμάνδρα, ἧτις ἔχει μῆκος 140 χιλιομέτρων περίπου. Ὅλη ἡ εὐρεῖα αὕτη χώρα εἶναι σχεδὸν ἔρημος καὶ μόνον ὀλίγοι Λάπωνες κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ.

Ἐν Νέα Ὑόρκη ἐδοκιμάσθη ὀρθίως νέον εἶδος ὑποβρυχίου ναρκοβόλου, κατασκευασθὲν κατὰ τὰ σχέδια ὑπολοχαγοῦ τινος τοῦ πυροβολικοῦ, ὀνόματι Ζαλίτσκη. Τὸ ναρκοβόλον τοῦτο ἔχει σχῆμα σιγάρου, καὶ κατὰ βούλησιν τοῦ κυβερνήτου αὐτοῦ δύναται νὰ πλῆθῃ ὑποβρυχίως ἢ νὰ ἐπιπλῆθῃ τῆς θαλάσσης. Ἐχει μῆκος μὲν 15 μέτρων, πλάτος δὲ 2 μέτρων καὶ 40 ὑπεκατμέτρων. Κινεῖται δι' ἑλικος τ-θεμένης εἰς ἐνέργειαν οὐχὶ δι' ἀτμοῦ, ἀλλὰ διὰ πετρελαίου, καὶ ἐξακοντίζει μὲχρι τετρακοσίων ἢ πεντακοσίων μέτρων νάρκην πεπληρωμένην δι' ἐκρηκτικῶν ὑλῶν 200 μέχρι 300 λιτρῶν βάρους, δυναμένων νὰ ἀνατινάξωσι καὶ τὰ μέγιστα τῶν πολεμικῶν πλοίων.

Ἐν δημοτικῷ σχολείῳ.

Δι δάσκαλος. Ποῖα σώματα ὀνομάζομεν διαφανῆ; λέγε σὺ Νικόλαε.

Νικόλαος. Ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὰ ὀπίσθεν ἀντικείμενα.

Δι δάσκαλος. Πολὺ καλά. Εἰπέ μου κἀνὲν παράδειγμα.

Νικόλαος. Τὸ γυαλί.

Δι δάσκαλος. Καλὰ, κἀθήσαι. Εἰπέ μου σὺ, Ἀντώνιε, ἄλλο παράδειγμα.

Ἀντώνιος. Ἡ κλειδαρότρυπα.

Ὁ σύζυγος. Ὡς δεῖγμα τῆς μεγίστης πρὸς σὲ ἀγάπης μου σοῦ προσφέρω τὸ ἐλάχιστον τοῦτο δῶρον.

Ἡ σύζυγος. Ἐξ ἐπιροπῶν τὸ ἐναντίον.